

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' εννιακόσια ιερά,
δραῖσις καὶ φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ἑννατον μετροῦντες χρόνον
στην γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομὰν—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ ἐκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ὁκτώ τοῦ Νοεμβρίου,
διγῆ Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ὀκτακόσια καὶ δεκαεπτά
καὶ μεταρρυθμίσεις θεῖον τὸν ντουινά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐπῆγες 'στὸ Βασιλικὸ μὲ τῆλλο τὸ μπουκέτο :
τὸν εἶδες τὴν Ὁρέστεια, βρέ χάχα Περικλέτο;
Μὰ πές μου δὲν σοῦ 'θάμπωσαν τὰλλοῦθωρά σου μάτια
τῶν περιφώνων Ἀτρειδῶν ἐκεῖνα τὰ παλάτια;
εἶδες τὸν Ἀγαμέμνονα, μὰ καὶ τὴν Κλυταιμνήστρα,

Βασίλισσα τσακίστρα,

τὸν σὺν τραγὶ τὸν ἔσφαξε τὸν ὠμὸν τῆς ἀνδρᾶ;
εἶδες καὶ τὴν προφήτιδα, τὴν δόλχη τὴν Κασάνδρα,
ποῦ δὲν τὴν 'πίστευε κανεὶς;

ἄμμ' εἶδες καὶ τὰς Ἑρινῆς

μὲ δάδες εἰς τὰ χέρια τῶν καὶ φίδια 'στὸ κεφάλι;

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρέ Φασουλῆ, τὸν εἶδες καὶ τὸν Ράλλη;

Φ.—Τὸν εἶδα τὸν Πρωθυπουργὸ 'στὸν κόσμον τὸν ποικίλον,
κι' ὁ Κόντες περὺρίσκειτο πλησίον τοῦ Ρωμάνου,
μὰ μὲς 'στοὺς ἄλλους δὲν μοῦ λές εἶδες καὶ τὸν Αἰσχύλον,
ποῦ τοῦχε πλέξει στέφανον ὁ Στέφανος Στεφάνου;

Π.—Ἄμμ' εἶδες, βρέ ζωντόβολο, κι' ἐκεῖνον τὸν Ὁρέστη,
καὶ τὸ κορίτσι τοῦ Διὸς, τὴν Ἀθηνᾶ τοῦτέστι,
ὅπου φοροῦσε χροκωτὸν χιτῶνα καὶ χλαμύδα,
καθὼς τὴν Δούγκαν, Φασουλῆ, τὴν Ἀμερικανίδα;

Φ.—Εἶδα καὶ τὸν Ἀλάστορα, τὸ τρομερὸν δαιμόνιον,
τὴν εἶδα καὶ τὴν Ἀθηνᾶ-μ' ἐκεῖνο τὸ Γοργόνειον,

ποῦ 'σῆκωσε 'ψηλὰ 'ψηλὰ τὸ δῦρο τὸ βαρὺ
κι' ἐλάλησε γιὰ τοὺς θεσμούς τοῦ γέρου Θεωδωρῆ.

Κι' ἐγένετο περὶ θεσμῶν συζήτησις μεγάλη,
κι' ὁ Θεοτόκης ἔστρεψε κι' ἐκύτταξε τὸν Ράλλη,
κι' ἐκεῖνος κροφούτταξε τὸν Κόντε-Θεοτόκη,
ποῦ ρίχτηκε τοῦ Θεωδωρῆ καὶ τὸν καταδιώκει.

Κι' ὅταν ποῦ λές, τεμπελχινᾶ,
καὶ τὴν γλαυκώπιδ' Ἀθηνᾶ

τὴν ἄκουσα γιὰ τοὺς θεσμούς μὲ πείσμα νὰ παρλάρη
καὶ θυμωμένη νὰ κτυπᾷ τὸ θεο τῆς κοντάρι,
τότε κι' ἐμένα μ' ἐπίασαν τρομάραις καὶ σπασμοί
κι' ἐφέλλισ' ἀπὸ μέσα μου πῶς οἱ καψοθεσμοὶ
δὲν εἶναι μοναχὰ καὶ μὲς καὶ πόνος καὶ σφαῖρα
τοῦ γέρου Θεωδωρῆ.

Κι' ἀπ' τὴν παλὴν τὴν ἐποχὴν κι' ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια,
ποῦ δὲν ὑπῆρχαν κόμματα μ' ἐλπίδες καὶ μὲ κορόδινα,
μοῦ φαίνεται γιὰ τοὺς θεσμούς πῶς εἶχανε πράγματα
θνητοὶ κι' ἀθάνατοι θεοί, ποῦ δὲν περνοῦν γράμματα.

Καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
μὲ τὸ μακρὸ τὸ δῦρο,
πρωτολεγκὴ καὶ φοβερά
τέτοια μὰς εἶπε σόφισά.

Παῖδες Ἑλλήνων κράτεροι
καὶ θεσμοφάγοι φλογεροί,
πάντα ν' ἀκοῦτε τρέμοντες τοῦ γέρου τὸ κορόδι.

ὅταν μὲ φρίκης μορφασμούς
σκιαμαχῇ γὰρ τοὺς θεσμούς
καὶ μὲς 'στὸ Παρλαμέντο σας καὶ 'στὸ γνωστὸ μπικλόνι.

Παῖδες Ἑλλήνων, σπεύσατε καὶ πάντες γρηγορεῖτε
ἀφοῦ παρατηρεῖτε
πῶς οἱ θεσμοὶ καὶ εἰς Ἀτρειδῶν
ἀνάκτορα γεραίρονται,
καὶ εἰς παμπαλαίων τραγωδῶν
τὰ δράματ' ἀναφέρονται.

Κτυπάτε καὶ πατάσσετε κρυφούς μηχανορράφους,
γὰρ τοὺς θεσμούς προσεύχεσθε σὲ προπατόρων τάφους.
Μὲ τούτους σήμερον καὶ σεῖς θὰ ἴητε προκοπή,
γὰρ αὐτοὺς νὰ μὴν ἀφίνετε σάνιδι σὲ γιαντί,
καὶ ἐγὼ σὺν πολιοῦχος σας ἐκ τῆς Ἀκδημίας
περιχαρῆς θὰ σὰς κυτῶ
καὶ τῶν θεσμῶν θὰ χαίρω
τὰς ξυλοτρικυμίας.

Ἀείποτε προστάτις σας θὰ στέκωμ' ἐδῶ πέρα,
καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ
γὰρ τὸ 'δικό σας τὸ καλὸ
νὰ μὴ μοῦ τὸν πειράζετε τὸν γέρο μου πατέρα.

Καὶ ποῖος οὗτος πατερας σου; τὴν ῥώτησ' ἔνας φίλος...
καὶ αὐτῇ, ποῦ τὴν ἐλάμπρυνε τὸ χέρι τοῦ Φειδία,
εἶπε μὲ τὸ γλυκύτατον καὶ ἀμδρόσιόν της χεῖλος
ὁ Θεόδωρος, ποῦ μὴν φορὰ τὸν εἶχαν βγάλει Δία.

Αὐτὸς μὲ ἔκτανε τῶν λόγων ὁ Κρονίων,
ποῦχε καὶ νοῦ καὶ κρίσι,
χωρὶς κανέναν Ἡφαίστος τὸ μέγα του κρῖνον
σὲ δρῶ νὰ τὸ χωρίση.

Ἐπὶ ἡ γλαυκῶπις ἔμιλσε σ' ἐκεῖνον ποῦ τὴν ῥώτησε,
καὶ ὁ κόσμος ἐπευφήμησε καὶ τὴν ἐχειροκρότησε,
καὶ ἔτριξαν τὰ καθίσματα καὶ ἡ τοῦ θεάτρου στέγη,
καὶ τὴν Κασάνδραν ἤκουσα τὴν μάντιδα νὰ λέγη.

Ἀκούσατε, παρακαλῶ, καὶ ἐμένα τὴν Κασάνδρα...
διάλυσι μυρίζομαι γὰρ τῆς Βουλῆς τὴν μάνδρα.
Θὰ δοῦν πολλὰ σκαθάλα
οἱ μετ' ὀλίγον χρόνοι,
καὶ θάχετε καὶ ντράβαλα
μὲ τὸν Κολοκοτρώνη.

Πολλοὶ γὰρ τοῦτον θὰ μιλούν,
ἴτε θὰ τοὺς φωνάζω,
καὶ οἱ φοιτηταὶ θὰ πληθαίνουν
νὰ ἔρῃσκον τὸν Βουρνάζο.

Πολύ κακὸ θὰ γίνεταί
καὶ ὁ Στρατηγὸς θὰ στήνεταί.
Πότε 'στὸν δρόμον τῆς Βουλῆς μὲ γιαντί του καὶ χαρά του,
Πότε 'ψηλὰ 'στὸ Σύνταγμα, κοντὰ στοῦ Ζαχαράτου.

Θὰ τρέχω γὰρ νὰ τὸν ἰδῶ,
μὰ θὰ τὸν πέρνουν μερικοὶ

καὶ θὰ τὸν σέρνουν ἀπ' ἐδῶ
καὶ θὰ τὸν σέρνουν ἀπ' ἐκεῖ.

Θὰ τρέχῃς 'στὴν ὁδὸν Βουλῆς ἀσθμαίνων καὶ φουτῶν,
καὶ ὁ Στρατηγὸς θὰ βρίσκειται 'στὸν κήπον τῶν Μουσῶν.
'Στὸ Σύνταγμα θὰ πληλῆς
καταλαχανισμένος,
καὶ αὐτὸς 'στὸν δρόμον τῆς Βουλῆς
θὰ βρίσκειται στημένος,
καὶ δὲς τοῦ μετακόμισις καὶ δὲς τοῦ λόγοι λαῶν,
ποῦ μὴς στιγμῆς ἀνάπαυσι δὲν θὰ 'μπορέσῃ νάδω.

Καὶ θὰ σταλοῦν ἀναφοραὶ καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα,
καὶ ὁ πάλαι γέρος τοῦ Μωρηῆ
θὰ βγάλῃ τότε τὴν βαρεὴ
τὴν περικεφαλαίαν,
καὶ μὲ πολέμου θούρια θὰ τρέξῃ νὰ τὴν βάλῃ
'στοῦ νέου γέρου τοῦ Μωρηῆ τὸ φαλακρὸ κεφάλι.

Κοράκια κρῶζουν γύρω μου, πετοῦνε νυκτερίδες
καὶ κουκουβάγιαι θρηνηδοῦν καὶ πλημμυροῦν ἀκρίδες,
καὶ ἄλλαι, καθὼς μοῦ φαίνεται, θὰ 'βγοῦν ἐφημερίδες.

Τρίβουν καὶ κύκαλα νεκρῶν γὰρ τὸν Κολοκοτρώνη
καὶ ὅλους τοὺς σκλάβους τοὺς μεθ' καὶ τοὺς ἀναπτύσσοντες
τῆς νέας διαλύσεως ἡ πτεροφόρος φήμη,
καὶ ἤχος γλυκὺς ἀκούεται ζουρὰ καὶ κακομούτζαι,
καὶ ὄρνιθα πολλὰ ζυγιάζονται νὰ πέσουν 'στὸ ψοφῆμα
τῆς φίλης ψωροκώστενας καὶ ἐρατεινῆς μουφλούτζαι.

Ἀνάδουν κύκαλα Ρωμηῶν καὶ ξαναβιάζονται σπῖτες,
καὶ εἰς ἐκλογῶν κατακλυσμούς
τοῦ Θεοδώρου τοὺς θεσμούς
τοὺς πέρνουν γὰρ σωσίδια καὶ νεροκολοκύθες.

Σφαζόμενων ταύρων θρῆνοι
ἀντηχοῦν σὲ χασαπιά,
καὶ ὀλοφύρονται καὶ ἐκείνοι,
ὅπου κτίζουσε γιαντιά.

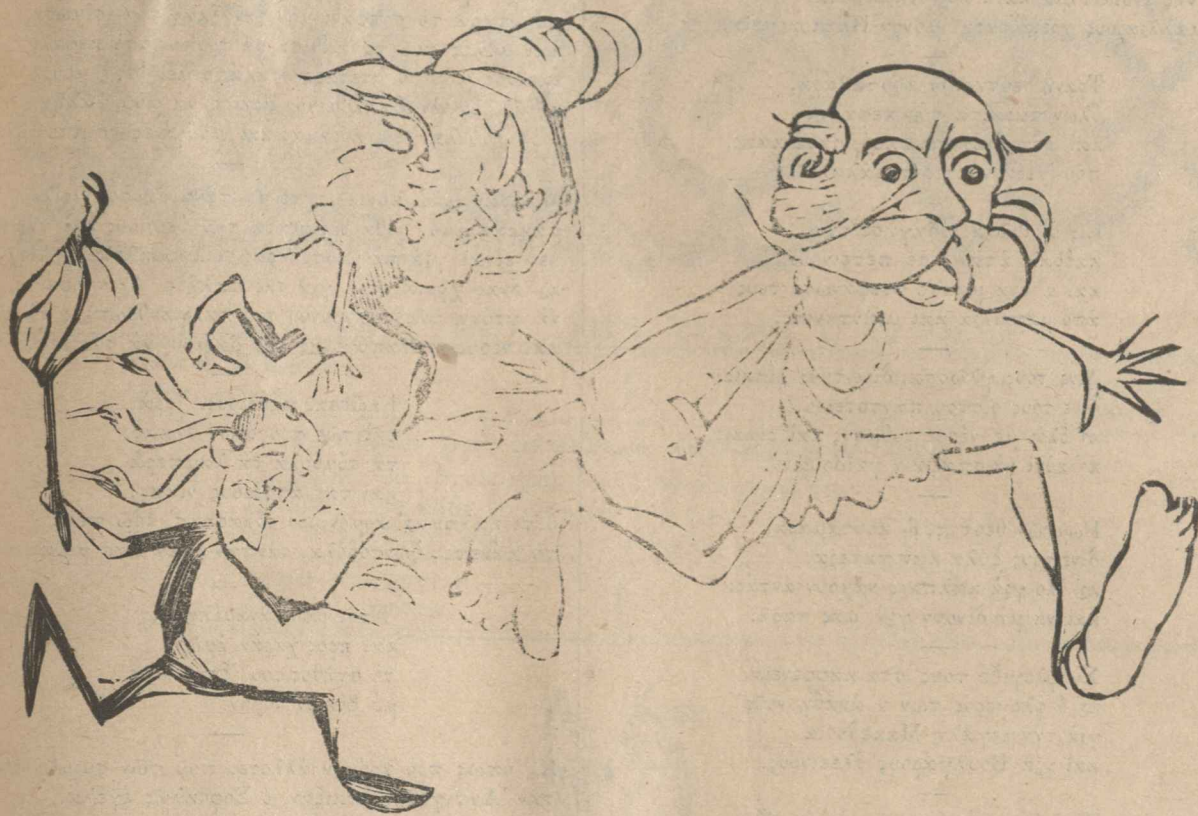
Καταλάμπουν τὰ τεμένη
τῆς ἐνδοξοῦ ταύτης γῆς,
καὶ 'στὸν Πειραιᾶ σημαίνει
σάλπιγξ νέας ἐκλογῆς.

καὶ οἱ κλεινοὶ πρωτενουσιάνοι μὲ πικρίαν καὶ μὲ πόνον
τὴν ἀνέλπιστον ζήλουν εὐτυχίαν τῶν γειτόνων.

Ρήτορες ρητόρων τριβούν τὴν κοιλίαν μὲ κεραμίδα.
βλέπω καὶ ἐλλειμματῶν πλούτους,
βλέπω καὶ γυμνοὺς τσοῦτους,
ποῦ τοὺς βλέπῃ ἡ Μίς ἡ Δούγκαν καὶ τοὺς ρίχνει μὲ χλαμῆ.

Τέτοιαι καὶ ἄλλα σὺν γαλιάνδρῃ,
Περικλέτο κακομοίρῃ,
καὶ ἡ προφήτις ἡ Κασάνδρα
πρὸς τὸ πλῆθος παραλῆγει.

Π.—Τὴν εἶδα ποῦ τὴν σκότωναν καὶ εἶπα: θεὸς τιμωρεῖται
καὶ εἶδα καὶ τὸν Θεόδωρον, πολιτικὸν Ὀρέστην.

ποῦ μὲ διάλυσιν σκληρὰν ζητεῖ νὰ θανατώσῃ
τὴν Κλυταμνήστραν τὴν Βουλῇ, καὶ ἔτσι νὰ μὲς γλυτώσῃ.

Καὶ σὺν Ἐρινύς ὁ Ράλλης μὲ τὸ κατακρὸ μαλλί
κυνηγᾷ τὸν Κορδονῆν,
καὶ ἔχει τὴν ἀναβολὴ
'στὸ κεφάλι του γὰρ φίδι.

Ὁ Κορδόνκος τρομάζει
καὶ περίτρομος τινάζει
κράνος, σκούφικ, τοικαντό...
μὰ καὶ ὁ Κόντες 'στὸ κοντὸ
πέρνει τὸν Κορδοναρέλο, καὶ 'στὰ χεῖρά του κρατεῖ
αὐτὸν μηχανορραφίαις, ποῦ σὲ πᾶσι ριπιτί.

Καὶ ὁ Θεόδωρος μουγγρίζει φοβερὸς ἐκ τοῦ θυμοῦ:
νέον μένος ἀναιδῶ,
φύγετε μακρὰν ἐμοῦ,
Τισφόνῃ καὶ Ἀλκατῶ.

Καὶ ἀντὶ νάδω Χοηφόρων σκυθρωπότητα χοροὶ
πλῆθος ἐκ στανδοφόρων 'στὴν θυμέλῃν προχωρεῖ,
καὶ φωνάζει 'στὸν Ὀρέστην τῆς Κορδόνκας δυνατὰ:
χαῖρε χαῖρ' ἐκδικητά,

ποῦ τὸν Ἀρείον τὸν Παῖον τῶν σκνίδων συγγενεῖς
καὶ Εὐμενίδας κάνεις ὅλας τὰς ἀγρίας Ἐρινύς.

Φ.—Τὸν θυμωμένον μου θέλησα νὰ τὸν διατρανώσω
καὶ τὸν Αἰσχύλον ἔτρεξα καὶ ἐγὼ νὰ στεφανώσω,
καὶ τοῦπαι μεγάλωσάμε, πούμαι μεγάλ' ἡ χάρις σου
καὶ ἡ δόξα σου καὶ ἡ τύχη σου,
καὶ φοβερὸν 'στὸν πόλεμόν 'έδρανοῦσε τὸ κοντάρι σου
καὶ 'στὴν εἰρήνῃ οἱ στίχοι σου,
ὁδὸν στεφάνῃ 'ψηλευτὸ καὶ ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ
καὶ μάθε μετὰ λυπῆς σου πῶς σ' ἐκτιμῶ πολύ.

Καὶ ἐκεῖνος μοῦ τὸ πέταξε, βρε Περικλῆ, σὴν κόβω
καὶ μοῦπε: πᾶρτο, στιχομωγὲ τοῦ κόρου καὶ γαϊδούρι.
Μὲ τούτα τὰ στεφάνια σὰς καὶ ἐμένα μὴν παρᾶσσε,
καὶ σὲ καλοῦ καὶ σὲ κχοῦς ἐξ ἴσου τὰ μοιράσσε,
καὶ ἂν 'στὸ Ρωμῆικο ποῦ μὲ τοὺς τιμῆς νάσκαι
ποτὲ μὲ στεφάνῃ τιμῆς μὴ θέλῃς νὰ τιμᾶσαι.

Πᾶρτο ποτὸν 'στὸ διάβολο μαζὶ μὲ αὐτὸ σὲ στείλω...
γὰρ αὐτὰ μούτρα ποῦ ζητοῦν ν' ἀκούσῃ καὶ Αἰσχύλο
καὶ νὰ σταλίσουν τραγωδῶν ἀγγέλματα καὶ μνημῆματα...
πᾶρτο τοῦ λέω, ξόανο καὶ στιχομωφάρονο,
καὶ μᾶτε πρέπουν τὰ τραγὰ τῆς τραγωδίας σημάτια
γὰρ αὐτοῦ, ποῦ καὶ φρόνημα τόχουν 'στὸ τῶν γαῖων.

Πάρτε τα πίσω γρήγορα... τὸ λέω γὰρ καλὸ σας...
ἀράχναις μέσα στὴν ψυχὴ καὶ μέσα στὸ μυαλό σας,
ἀράχνης ἐνδιαίτημα καὶ πᾶς Ἀκαδημία,
γὰρ μαλλιαροὺς χρειάζονται μόνον Βλακοκομεῖα.

Τρανή θεότης, ὦ κουταμάρα,
ὅλων παραίτα τὴν κεφαλὴ,
καὶ στὴ δική των κουρνιασε κάρα,
ποῦ μέρα νύκτα παραλαλεῖ.

Εἰς ὀρνιθῶνας ὀδήγησέ τους
καθβάλλ' ἀπάνω σὲ πετεινοὺς,
καὶ μ' ἓνα μάτσο στεφάνωσέ τους
ἀπὸ μαρούλια καὶ μαϊντανούς.

Δίνε τους γλῶσσα, δίνε τους λίμναις,
δίνε τους οἶστρο παντοτεινό,
κι' ὅλοι μὲ νέους ρυθμοὺς καὶ ρίμναις
κι' αὐτὶ νὰ σπάζουν γαϊδουρινό.

Ρωμῆων θεότης, ὦ κουταμάρα,
δίνε τους ξύλα καὶ πατερά,
κι' ὅλο γὰρ κάλπαις νάχουν ἀντάρα
καὶ νὰ μὴ δίνουν γὰρ μᾶς παρᾶ.

Σὺ φλόγιζε τους στὰ καφνερεῖα
κι' ὁ φλογερός των ν' ἀνάβῃ νύξ
γὰρ τὴν μεγάλη Μακεδονία
καὶ γὰρ Βουλγάρους ἐλεεινοὺς.

Στὰ θεάτρά των νὰ μὴν ἀρμόζῃ
κανεῖς, ποῦ λόγια τρανὰ λαλεῖ,
νὰ βλέπουν μόνο τὸν καραγκιόζη,
κι' αὐτὸς γὰρ τούτους νάναι πολύ.

Σὺ θεότης, ποῦ τὸ φῶς σου θερμογόνον ἀνατέλλει,
δοῦλαζε τοὺς βλακεντίους, καὶ τὸ κάθε παιδαρέλι,
ποῦ Πηγᾶσου τὸ φλογίζει καὶ μαλλιαρωσύνης ἔρωας,
νὰ μουντζώνῃ τὴ μαμμά του,
κι' ἀπὸ τώρα κορδωμένο νὰ γυρίῃ νάβῃ μέρος,
γὰρ νὰ στήσῃ τᾶγαλμά του.

Ἐλα σύ, τρανή θεότης,
ποῦ κρησφύγετον ζητεῖς,
καὶ τὸ γῆρας κι' ἡ νεότης
σὲ καλοῦν γονυπετεῖς.

Σὺ Βλακεῖα, ποῦ σὲ τούτους μεγαλοφυῆς περνᾷς,
μεγαλοπρεπῶς προσχῶρει,
κι' ἀρπάζε τῆς Ἀθηνᾶς
τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ.

Πολιοῦχος σὺ νὰ γνῇς
τῆς Ἀθηνᾶς τῶν συγχρόνων,
καὶ θεότης των νὰ μείνῃς
μέχρι τέλους τῶν χιόνων.

Σὺ νὰ λέγεσαι γλαυκῶπις,
καὶ τὸ θεῖο σου κοντάρι
νάναι τρόμος τῆς Εὐρώπης...
εἴθε, γένοιτο, μακάρι.

Τέτοια ποῦ λές, βρέ Περικλῆ, ποῦ μίλησε μὲ τὸν
ὁ ποιητὴς καὶ μαχητὴς τῶν πόλεων Μακρόθωνων,
κι' ἐγὼ γὰρ αὐτὰ ποῦ μοῦφαλε καθόλου δὲν ἐθύμωσα,
μὰ πῆρα τὸ στεφάνι μου ξανὸ καὶ τὸν ἐσίμωσα
καὶ μόλις τοῦ τὸ κάθισα μὲ τρόπο στὸ κεφάλι,
ἐκεῖνος ποῦ τὸ πέταξε ντακάπο μὲς στὴ μούρη,
κι' ἄλλον ἀνταβλλόμενον ἄρχισε νὰ μοῦ ψάλλῃ:
ἔρρε μοῦ λέγ' εἰς κύρκας καὶ μοῦ γίνες τοιμπαῖρι.

Μακρὸν μου, κυνικώτατε μὲ τάνκιδῃ σου χεῖλι,
μακρὸν μου, νόθα θρέμματα τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης
δὲν εἶναι γὰρ τὰ μούτρα σας οἱ Σοφοκλεῖς καὶ Αἰσχύλοι,
κι' ἓνας χρειάζεται γὰρ σὰς παλιῆς Ἀριστοφάνης,
νὰ φτύνη τῆς συγχρόνου σας παληκνωπιᾶς τὰ κλέα
καὶ νέους καταπύγονας τοῦ δρόμου νὰ σὰς λέγῃ.

Γλώσσας πατρίους, ἱερὰ
καὶ τῶν προγόνων θήκας,
τὰ σύμβολα τὰ λαμπερά
καὶ τὰς ἀπτέρους νίκας,
ὅ,τι καλὸν καὶ ἁρμονικὸν ἐβλάστησ' ἐδῶ πέρα
τὸ κάνετε, ζωντόβουλα, σὰν τὴν κακὴ σας μέρα.

Ἔτσι μοῦ ξαναμίλησε,
καὶ πρὸς χαρὰν ἡμῶν
τὸ στήθος του ἔξεχίλισε
μὲ βίκιον θυμόν.

Κι' ὅπως πρὸ χρόνων ἄλλοτε, ποῦ τῶν συμῶν ἐταῖροι
τὴν Ἀντιγόνην ἔπαιζαν, ὁ Σοφοκλῆς ἐγέλα,
κι' ἐπῆγε καὶ μᾶς ἔκανε σὲ μιὰ γωνιὰ καρεῖρι
καὶ μᾶς ἐκοφομέσισε μὲ μία μανασέλα,
ἔτσι καὶ τὴν ἀντίκρουσα μπροστά μου τὸν Αἰσχύλιο,
κι' ἔπεσε μέσα στὸ σωρὸ
μ' ἓνα μεγάλο πατερό,
καὶ γκάπ καὶ γκούπ μᾶς ἔλυσε τοὺς ἀφλοῦς στὸ ξύλο.

Π.—Λοιπὸν ἀφοῦ δοκίμασες ἀρχαῖο στήλι
μουλὼν λαθεῖ καὶ σύγχρονο, τῶν ζαχαριῶν ζαχαρί.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Κοντιναντὰλ, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
τοῦ Πειραιῶς τὴν πόλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ κάμαραις ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Κερασιακῆς τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξέτισον τὴν θεὰν καὶ τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος καὶ ἡ κάθε κατασκόφα,
κι' αὐτὸ τὸ διευθύνει καὶ νοσηχῶς καὶ ἀρίστα
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ βέλτης Χρῆς.

Ἐργοστάσιον ἀνθέων καὶ πτερῶν τοῦ Παπαγιάννη
μέσα στὴν ὁδὸν Ἑβροῦ,
καὶ ἡ κυρία τοῦ συμῶν
τρέχουν ἀπ' αὐτὰ νὰ πᾶσουν, ποῦ κανενὸς δὲν τὰ κάνει,
καὶ κυττάζει νὰ στολίζουν πολυποικίλα καπέλα
τᾶντῃ του καὶ τὰ πτερὰ του, ποῦναι τζόγια, ποῦναι τρεῖλα.

Βγήκε καὶ ἡ Μακεδονία, δρᾶμα πατριωτικόν
Ἀχιλλέως Καραβία μ' ἓναν ἀστρὸν ἐθνικόν.